

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Skiers

Ławnicy: Janina Kukurenda, Zenon Seidlitz

Protokolant: prot. sąd. Eliza Przybylska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gnieźnie Piotr Gruszka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.05.2018r., 19.06.2018r., 20.07.2018r., 10.08.2018r.

sprawy oskarżonego:

P. F. (F.), , syna B. i S. z domu R., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 08 lutego 2018 roku w T. powiat (...) woj. (...), po uprzednim naklonieniu ustalonego nieletniego co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania do dokonania przestępstwa rozboju i przekazaniu mu noża oraz ustalenia sposobu działania, po wejściu do sklepu spożywczego przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z tym nieletnim, który posługiwał się uprzednio przekazanym mu nożem grożąc natychmiastowym jego użyciem wobec ekspedientki sklepu (...) dokonał rozboju żądając otwarcia kasy i kradnąc z niej pieniądze w kwocie co najmniej 900 zł, na szkodę A. J. (1)

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

1. Oskarżonego **P. F.** uznaje za winnego tego, że w dniu 08 lutego 2018 roku w T., powiat (...) woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, posługując się nożem, grożąc natychmiastowym jego użyciem wobec ekspedientki sklepu przy ul. (...) A. K. (1) zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze z kasy sklepowej w kwocie 764,90 zł na szkodę A. J. (1) tj. przestępstwa z art. 280§2 kk i za to na podstawie art. 280§2 kk wymierza mu **karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.**

2. Na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. okres od dnia 8.02.2018r. godz. 23:13

3. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego P. F. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. J. (1) kwoty 575,03 zł.

4. Na podstawie art. 230 § 2 kpk zwraca uprawnionemu tj. pokrzywdzonej A. J. (1) dowody rzeczowe w postaci zabezpieczonych pieniędzy w kwotach 7,29 zł oraz 182,58 zł przechowywanych na kontach sum depozytowych.

5. Na podstawie art. 44§ 2 kk w zw. z art. 195 kkw orzeka przepadek poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci noża kuchennego

6. Na podstawie § 4 ust 1, 2, 3 , § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016, poz. 1714) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. W. kwotę 1.180,80 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu

7. Na podstawie art. 624 §1 kpk zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia go od opłaty.

Janina Kukurenda SSO Mariola Skiers Zenon Seidlitz

UZASADNIENIE

W sprawie przeciwko P. F. Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. F. przebywał w Zakładzie (...) w T. i znał to miasto. Podczas pobytu w T. w 2017r., w okresie od wakacji do listopada 2017r. spotykał się z N. S., z którą wielokrotnie był na zakupach w sklepie spożywczo – monopolowym w T. przy ul. (...) (k. 271-272). W sklepie tym był również ze swoją koleżanką A. K. (2) (k. 423). W sklepie tym wówczas i obecnie ekspedientką była A. K. (1). Oskarżony znał zatem A. K. (1), a ona jego. A. K. (2) już wcześniej widziała u oskarżonego jak nosił przy sobie duży kuchenny nóż z czarna rączką. Od listopada 2017r. oskarżony zamieszkał w W. (k. 119).

P. F. i małoletni K. S. (ur. (...)) znali się od paru lat, gdyż mieszkali w pobliżu siebie w W. (k. 337). W 2018r. K. S. przebywał w D. w (...) Ośrodku (...), ale od 24.01.2018r. do 11.02.2018r. korzystał z przepustki (k. 37). W trakcie przepustki wrócił do domu do W.. W dniu 8.02.2018r. ok. godz. 14:00 P. F. spotkał się K. S. (1). Następnie P. F. zaproponował, aby pojechali do T., na co K. S. się zgodził. Gdy byli w T. P. F. zapytał czy nie pojechaliby do T., na sklep. P. F. powiedział, że wejdą do sklepu, podejną do kasjerki nastraszą ją, otworzą kasę i wezmą pieniądze. P. F. wskazywał, że w sklepie ta ekspedientka będzie sama. K. S. zgodził się na tą propozycję i pociągiem pojechali do T.. K. S. nie był wcześniej w T.. W T. oskarżony i K. S. od razu poszli pod wskazany przez oskarżonego sklep przy ul. (...). Przez szybę sklepu widzieli, że nikogo oprócz sprzedawczyni w nim nie ma. Odeszli od sklepu, czekając aż się ściemni i poszli do budynku, w którym mieszka A. K. (2), znajoma oskarżonego P. F.. Oskarżony F. rozmawiał z A. K. (2) chwilę na klatce schodowej. K. S. siedział do nich tyłem na schodach nie wtrącając się do rozmowy, na głowie miał założony kaptur. Następnie oskarżony pożegnał się z A. K. (2) i wraz z K. S. (1) wrócili pod sklep. Przed sklepem (...) wyciągnął ze swojej bluzy duży nóż kuchenny z rękojeścią koloru czarnego i dał go nieletniemu K. S. (1). Oskarżony powiedział nieletniemu, że ma go wziąć i powiedzieć w sklepie „dawaj pieniądze”. K. S. zgodził się na to. Około 20:15 oskarżony i K. S. weszli do sklepu. Nieletni wszedł za ladę w trzymając w prawej ręce nóż, kierując go w stronę ekspedientki A. K. (1) i grożąc jego natychmiastowym użyciem. A. K. (3) złapała go za tą rękę z nożem i poprosiła, aby nic jej nie robił bo ma 2 dzieci. W tym czasie oskarżony P. F. kilka razy krzychał „dawaj kurwa kasę”. P. F. pilnował drzwi czy nikt nie wchodzi, ale podchodził również do lady. Pokrzywdzona A. K. (1) obawiając się użycia noża otworzyła kasę, z której K. S. zabrał pieniądze zarówno w bilonie jak i banknoty w łącznej kwocie 764,90 zł na szkodę właścicielki sklepu (...). Uciekając ze sklepu w pobliskiej ulicy (...) wyrzucił nóż, a następnie udali się na dworzec dzieląc się pieniędzmi, choć zasadniczo pieniądze te trafiły od P. F.. Pociągiem odjeżdżającym o 20:52 udali się do W. z przesiadką w T. (k. 36v, 334). Na stacji PKP w W. zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Policji. U K. S. zabezpieczono pieniądze w kwocie 7,29 zł a u oskarżonego 182,58 zł

A. K. (1) już podczas napadu rozpoznała P. F., którego wcześniej znała. Całe zdarzenie na kamerach monitoringu sklepowego zaobserwowała A. J. (1), która zawiadomiła Policję.

A. K. (1) przeżyła traumę, długo nie mogła dojść do siebie.

P. F. urodził się (...) w W.. Jest kawalerem. Posiada jedno dziecko (k. 373), córkę A., która urodziła się (...) Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu murarz ślusarz. Przed tymczasowym aresztowaniem utrzymywał się z prac dorywczych, z których osiągał około 500-600 zł miesięcznie. P. F. był wcześniej karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z 28 września 2015 roku sygn. IIK 27/15 za przestępstwo usiłowania kradzieży z włamaniem do sklepu, za które został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności której wykonanie warunkowo zawieszono na okres lat 2 oddając oskarżonego pod dozór kuratora. Nadto sąd nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. J. kwoty 100 zł (k. 115-116). Wyrok ten uprawomocnił się 06 października 2015

roku. Okres próby i kolejne 6 miesięcy upłynęły w dniu 6 kwietnia 2018r., ale skazanie nie uległo zatarciu, gdyż oskarżony nie wykonał obowiązku naprawienia szkody.

Z opinii biegłych psychiatrów i psychologa w przedmiocie stanu psychicznego P. F. wynika, że biegli nie rozpoznali u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, rozpoznali szkodliwe używanie substancji psychoaktywnych oraz nieprawidłowy rozwój osobowości w kierunku osobowości dysocjalnej. P. F. tempore criminis miał zachowaną w pełni zdolność rozumienia znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem a aktualny stan pozwala mu na udział w sposób samodzielny i rozsądny w postępowaniu karnym oraz, że nie wymaga stosowania środków zabezpieczających (k. 119).

P. F. wcześniej przebywał w Zakładzie (...) w T. (k. 119). Rodzice oskarżonego rozwiedli się, gdy oskarżony miał 2 lata. Wychowywany był przez matkę, która w 2006r. zamieszkała z partnerem, z którym oskarżony miał bardzo dobre relacje. Obecnie rodzice oskarżonego i rodzeństwo nie żyją (k. 119). Oskarżony w ostatnim okresie pracował jako operator wózka widłowego. Rozpoczęte prace oskarżony jednak kończył po kilku dniach, gdyż albo przynosił zwolnienie lekarskie albo porzucał pracę, bo nie chciało mu się pracować (k. 119). Oskarżony zażywał anaboliki - sterydy w 2017r. i wydawał na nie 400-500 zł miesięcznie. Brał też nandrolon, testosteron w zastrzykach, które kosztowały ok. 600 zł miesięcznie, więc łącznie co miesiąc wydawał na te środki ok. 1000 zł. (k. 119).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. Częściowo wyjaśnień oskarżonego P. F. (k. 42-43, 50-51, 57, 152-153, 268-270, 338-339, 372, 373)
2. Zeznań świadków: K. S. (k. 35-37, 336-338), A. J. (1) (k.5-6, 366-368), A. K. (1) (k. 9-10, 369-372), A. K. (2) (k. 14-15, 422-424), A. J. (2) (k. 424), Z. O. (k. 63, 272), N. S. (k. 164, 271-272),
3. Opinii biegłych
 - Opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna k. 119
 - Opinia daktyloskopijna z foliami k. 158-160, 162
4. dokumentów na kartach ujawnionych na rozprawie: 1-4, 13, 17-18, nagranie z monitoringu k. 19, 21-24, 25-30, 31-34, 38-40, 44, 52, 62, 65-74, 78-82, 83-88, 93, 105, 110-115, 134-135, 136-139, 144-145, 154-157, 163, 190, 265, 285, 296, 298, 315-316, 334, 355-357, 376, 411, 413-414, 415-420.

W toku postępowania przygotowawczego **oskarżony P. F.** początkowo nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, później przyznał się częściowo i złożył wyjaśnienia.

Za niewiarygodne jako przyjętą linię obrony sąd uznał początkowe wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznawał się do winy, gdyż na późniejszym etapie postępowania przyznał się częściowo, a nadto w tym zakresie są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym.

Za wiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, w których rozpoznał się na nagraniu z monitoringu sklepowego z chwili rozboju oraz rozpoznał K. S. oraz przyznał że brał udział w tym rozboju. W tym zakresie są zgodne z zeznaniami A. K. (1), która go rozpoznała i zeznaniami K. S. oraz nagraniem z monitoringu.

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego P. F., w których zaprzeczył by nakłaniał nieletniego K. S. do popełnienia przestępstwa i by przekazał mu nóż ustalając jak je popełnić oraz że ten nóż nie należał do niego. W tym bowiem zakresie są one sprzeczne z zeznaniami i wyjaśnieniami K. S.. Wskazać należy, że o tym że to oskarżony P. F. posiadał taki nóż świadczą również zeznania świadka A. K. (2). Świadek jako koleżanka oskarżonego a nie K. S. nie miała absolutnie żadnych podstaw, aby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego o posiadanie takiego noża. Nadto to oskarżony a nie K. S. znał T. (był tam w zakładzie poprawczym) oraz ten konkretny sklep (robił w nim zakupy).

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia, w których oskarżony umniejszał swoją rolę i wskazywał jakoby nie wiedział, że K. S. będzie posługiwał się nożem i gdy go zobaczył to mu powiedział, żeby nie podchodził do ekspedientki z nożem. Przede wszystkim A. K. (1) zaprzeczyła aby oskarżony tak mówił. Dokładnie pamiętała że oskarżony krzyczał tylko „dawaj kurwa kasę”. Nadto w tym zakresie są sprzeczne z zeznaniami K. S., który wskazał, że to oskarżony dał mu ten nóż instruując co ma robić.

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia P. F., w których wskazywał, że 8.02.2018r. nie odwiedził A. K. (2). W tym zakresie są sprzeczne z zeznaniami A. K. (2) i jej matki A. J. (2).

Za niewiarygodne sąd uznał również wyjaśnienia oskarżonego w których wskazywał, że z T. wracali bezpośrednio do W. bez przesiadki w T.. W tym zakresie były sprzeczne z zeznaniami K. S., rozkładem jazdy z 8.02.2018.r (k. 334) i notatką k. 17-18. Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał, że tego 8.02.2018r. do T. pojechał z K. S. do cioci k. S. (k. 57), w tym zakresie są bowiem sprzeczne z zeznaniami K. S..

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał, że K. S. poznał 2 dni wcześniej przed rozbojem. Przeczą temu wiarygodne zeznania K. S..

Za niewiarygodne sąd uznał twierdzenia oskarżonego, że nie ma przezwiska A.. Przeczą temu zeznania A. K. (2).

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia, w których oskarżony wskazywał, że zabezpieczone przy nim pieniądze posiadał z prac dorywczych. Przeczą temu zeznania S., ilość pieniędzy zabezpieczona przy S. i oskarżonym oraz fakt ustalonej ilości skradzionych z kasy sklepu pieniędzy, z których dokonywał zakupu chociażby biletów (...).

Za niewiarygodne sąd uznał również twierdzenia oskarżonego, że M. C. uiściła za niego 100 zł na rzecz pokrzywdzonego w sprawie II K 25/17. W tym zakresie zaprzeczyła temu M. C. k. 415, zaprzeczył temu pokrzywdzony ze sprawy II K 25/17 J. J. k. 420, jak również Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie k. 411.

Za wiarygodne w przeważającym zakresie sąd uznał wyjaśnienia i zeznania **K. S.** . Za wiarygodne sąd uznał te twierdzenia świadka, w których wskazywał, że wcześniej znał oskarżonego, wiedział, że oskarżony był w zakładzie poprawczym w T., w zakresie w którym opisywał swoje spotkanie z oskarżonym w dniu 8.02.2018r. , jazdę do T., następnie do T., nakłonienie go przez P. F. do dokonania rozboju z użyciem noża. W tym zakresie są one bowiem zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Wskazać należy, że to oskarżony dobrze znał T., gdyż był tam w zakładzie poprawczym, miał tam znajomych, a poza tym to oskarżony znał sklep w którym dokonał z nieletnim rozboju. Wskazać należy, że zarówno N. S. jak i A. K. (2) potwierdziły, że wielokrotnie bywały w tym sklepie z oskarżonym. Nadto A. K. (1) rozpoznał oskarżonego podczas napadu.

Za wiarygodne sąd uznał zeznania K. S., że to oskarżony dał mu nóż, który on następnie po napadzie w pobliskiej uliczce wyrzucił. O tym, że oskarżony P. F. taki nóż posiadał świadczą zeznania A. K. (2). Nóż z kolei w miejscu wskazywanym przez K. S. został odnaleziony przez świadka Z. O..

Za wiarygodne sąd uznał zeznania K. S., że w T. poszli najpierw pod sklep a potem do jakiegoś budynku czekając na 20:00 aż się ściemni. W tym zakresie są zgodne z zeznaniami A. K. (2), która mieszka niedaleko tego sklepu i która zeznała, że oskarżony z kolegą odwiedzili ją tego dnia około 18:00 – 19:00.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom i zeznaniom K. S., w których opisywał przebieg rozboju i późniejszą ucieczkę, powrót pociągiem do W. oraz zatrzymanie przez Policję. Twierdzenia te są zgodne z nagraniem z monitoringu. Sąd nie dał jednak wiary K. S., że również on mówił do pokrzywdzonej :”dawaj pieniądze”, gdyż pokrzywdzona wskazywała że tylko P. F. krzyczał „dawaj kurwa kasę” i dokładnie to zapamiętała. W tym względzie w ocenie sądu świadek K. S. zasugerował się tym, że wcześniej oskarżony kazał mu tak powiedzieć do ekspedientki.

Sąd zakwestionował wyjaśnienia i zeznania K. S. również w kwestii ilości ukradzionych pieniędzy. Wskazać jednak należy, że z wyjaśnień świadka wynika, że było tego razem ok. 200 zł, ale on nie liczył tych pieniędzy tylko przekazał je

oskarżonemu P. F. co tłumaczy nieścisłość w tych wyjaśnieniach. Wskazać bowiem należy, że ilość pieniędzy w kasie została przeliczona przez Policję a z paragonu fiskalnego z kasy oraz informacji o tym jaka kwota została tego dnia zapłacona kartami wynika skradziona kwota.

Sąd nie kwestionował również pozostałych zeznań świadka K. S. dotyczących pobytu w (...) Ośrodku (...) oraz dotyczącym innych spotkań z oskarżonym w tym spotkania z 5.02.2018r.

Za wiarygodne w całości sąd uznał zeznania świadka **A. K. (1)**. Świadek zeznawała na okoliczność przebiegu rozboju oraz wcześniejszej znajomości oskarżonego. Zeznania świadka są spójne, logiczne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. J. (1), K. S., N. S., A. K. (2) oraz w nagraniu z monitoringu. Świadek wskazała, że rozpoznała P. F., którego znała wcześniej. Zeznała, że to on krzyczał „dawaj kurwa kasę”. Świadek opisała również jak traumatyczne było to dla niej przeżycie i jak długo po tym zdarzeniu dochodziła do siebie.

Za wiarygodne w całości sąd uznał zeznania świadka **A. J. (1)**. Świadek wskazała, że rozbój widziała na bieżąco, gdyż w domu ma podgląd z kamer umieszczonych w sklepie. Świadek opisała to co zaobserwowała. Zeznania świadka są spójne, logiczne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. K. (1), K. S., N. S., A. K. (2) oraz w nagraniu z monitoringu.

W tym miejscu wskazać należy, że wprawdzie zarówno A. K. (1) jak i A. J. (1) w postępowaniu przygotowawczym wskazywały, że skradziona kwota to ok. 900 zł, ale w tym zakresie sugerowały się wydrukiem z paragonu fiskalnego (k. 74, 376 akt). Jednak na rozprawie uszczegółowiły, że kwota widoczna na paragonie to kwota która powinna być w kasie ale wynika ona zarówno z zapłat gotówkowych jak i karta. Następnie po nadesłaniu przez A. J. (1) kwot zapłaconych tego dnia kartą ustalono rzeczywistą kwotę szkody.

Za wiarygodne w całości sąd uznał zeznania świadka **A. K. (2)** – koleżanki oskarżonego P. F.. Świadek potwierdziła, że w dniu zdarzenia tj. 8.02.2018r. ok. 18:00 – 19:00 oskarżony wraz z jeszcze jednym chłopakiem, którego świadek nie znała odwiedzili ją. Świadek rozmawiała z nimi na klatce schodowej. Chłopaka towarzyszącego oskarżonemu świadek widziała po raz pierwszy, on był młodszy od oskarżonego i nie odzywał się. Świadek przy tym potwierdziła, że oskarżony P. F. nosił przy sobie wcześniej gdy go widywała duży kuchenny nóż, chyba z czarna rączką. Po okazaniu świadkowi zdjęć noża zabezpieczonego w przedmiotowej sprawie świadek wskazała, że był to nóż podobny do tego na zdjęciu, to był tego typu nóż. Świadcowi wiadomo również, że oskarżony w przeszłości spotykał się z N. S., że mieszkał w T. oraz że później tego dnia do jej domu przyjechała policja. Świadek potwierdziła również że oskarżony znał ekspedientkę w sklepie na ul. (...) w T. i ta ekspedientka znała oskarżonego, bo świadek w przeszłości bywała z oskarżonym w tym sklepie. Zeznania świadka są spójne, logiczne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków A. K. (3), N. S., A. J. (2), Z. O., zeznaniach K. S. oraz w nagraniu z monitoringu.

Za wiarygodne w całości sąd uznał zeznania świadka **A. J. (2)** – matki A. K. (2). Świadek potwierdziła, że oskarżony wraz z kolegą był odwiedzić jej córkę 8.02.2018r. około 18:00-19:00, że rozmawiali na klatce schodowej, a później tego dnia przyjechała policja. Zeznania świadka są spójne, logiczne i zgodne z zeznaniami A. K. (2).

Za wiarygodne sąd uznał zeznania świadka **N. S.** – byłej dziewczyny oskarżonego. Świadek potwierdziła, że oskarżony wcześniej przebywał w Zakładzie (...) w T. i często się widywali. Podczas tych spotkań chodzili również często razem do sklepu przy ul. (...) w T.. Świadek wie, że w dniu 8.02.2018r. doszło do napadu na sklep spożywczy przy ul. (...) w T.. Świadek potwierdziła, że A. J. (1) pytała ją o oskarżonego, wskazując że P. F. mógł być jednym z 2 sprawców napadu na sklep. Świadek wskazała jej miejsca, w które mógł się udać oskarżony, a następnie wraz z policją jeździła radiowozem i wskazywała te miejsca. Świadek zeznała również, że P. F. chciał z nią być w związku, ale ona się nie zgodziła. N. S. po napadzie rozmawiała z A. K. (1), która powiedziała, że rozpoznała sprawcę napadu tj. P. F.. Zeznania świadka są logiczne, spójne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. K. (1), A. J. (1) jak również A. K. (2).

Za wiarygodne sąd uznał zeznania świadka **Z. O.**. Świadek zeznała, że w dniu 8.02.2018r. po godzinie 21:00 wracając z mężem do domu przy ul. (...) w T. znalazła nóż leżący na ulicy. Mąż świadka podniósł ten nóż i zabrał do domu. Gdy świadek przeczytała następnego dnia o napadzie zabrała nóż, to 9.02.2018r. przyszła na Policję i przekazała ten nóż.

Zeznania świadka są spójne, logiczne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach K. S. oraz A. K. (2). Miejsce, które świadek wskazał znajduje się niedaleko miejsca zdarzenia, a z zeznań K. S. wynika, że wyrzucił nóż w pobliskiej uliczce.

Za przydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy uznał ww. opinie biegłych. Opinie sporządzone w sposób fachowy i rzetelny, zaś ich wnioski okazały się logiczne i jasne. Dlatego też nie wzbudziły jakichkolwiek wątpliwości Sądu Okręgowego tak co do prawidłowości przeprowadzonych na ich potrzeby badań, jak i co do trafności wniosków w nich zawartych. Opinie nie były również kwestionowane przez żadną ze stron.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił wszystkie wymienione powyżej **dokumenty**. Ich autentyczność oraz wartość dowodowa nie budziły bowiem wątpliwości Sądu, gdyż zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przepisanej prawem formie, a także strony ich nie kwestionowały.

Za wiarygodne i przydatne w ustaleniu stanu faktycznego Sąd uznał również nagranie z monitoringu w sklepie zarejestrowane na pendrive znajdującym się w aktach sprawy na k. 19.

Sąd zważył, co następuje:

P. F. został oskarżony o to, że w dniu 08 lutego 2018 roku w T. powiat (...) woj. (...), po uprzednim nakłonieniu ustalonego nieletniego co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania do dokonania przestępstwa rozboju i przekazaniu mu noża oraz ustalenia sposobu działania, po wejściu do sklepu spożywczego przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z tym nieletnim, który posługiwał się uprzednio przekazanym mu nożem grożąc natychmiastowym jego użyciem wobec ekspedientki sklepu (...) dokonał rozboju żądając otwarcia kasy i kradnąc z niej pieniądze w kwocie co najmniej 900 zł, na szkodę A. J. (1) tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k

Sąd Okręgowy na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego i poczynionych następnie ustaleń faktycznych uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 08 lutego 2018 roku w T., powiat (...) woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, posługując się nożem, grożąc natychmiastowym jego użyciem wobec ekspedientki sklepu przy ul. (...) A. K. (1) zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze z kasy sklepowej w kwocie 764,90 zł na szkodę A. J. (1) tj. przestępstwa z art. 280§2 kk. Sąd doprecyzował opis czynu przede wszystkim w zakresie wysokości szkody. Sąd ustalił wysokość szkody następująco zgodnie z protokołem oględzin w kasie pozostało 72,67 zł (k. 4, odpis k. 113). Zgodnie z paragonem fiskalnym k. 74 w kasie powinno być zgodnie z zapisem got. sz. - gotówka szuflada - 939,27 zł. Z zeznań A. J. (1) wynika, że kwota ta obejmuje też wpłaty kartą. W tym dniu dokonano płatności kartą na kwotę 101,70 zł (k. 417). Zatem od kwoty 939,27 zł należało odjąć 72,67 zł oraz 101,70 zł co daje kwotę 764,90 zł. Sąd jednocześnie doprecyzowując opis czynu ograniczył go do zachowań dotyczących znamion czynu z art. 280 par. 2 kk.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa rozboju polega na zaborze cudzej rzeczy w celu przywłaszczenia dokonanym przy użyciu taksatywnie wymienionych w art. 280 § 1 k.k. szczególnych sposobów, tj. używając przemocy, grożąc natychmiastowym użyciem takiej przemocy albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Istota rozboju polega więc na tym, że sprawca stosuje co najmniej jedną z wymienionych form działania wobec osoby po to, aby niesłusznie zawładnąć rzeczą i ją przywłaszczyć.

Użycie przemocy w rozumieniu art. 280 § 1 k.k. oznacza zastosowanie przemocy fizycznej w różnej postaci bezpośrednio wobec osoby pokrzywdzonego w celu jego obezwładnienia lub pokonania oporu. Podkreśla się, że sformułowanie "używa przemocy wobec osoby" interpretować należy szeroko, w sposób pozwalający przyjąć, że użyciem przemocy jest już naruszenie nietykalności cielesnej, odpowiednio ukierunkowane i stanowiące sposób objęcia przez sprawcę władztwa nad rzeczą, charakteryzujące się wyższym od minimalnego stopniem intensywności i dolegliwości wobec pokrzywdzonego (por. wyrok SA w Katowicach z 23 października 2003 r., II AKA 292/03, Prok. i Pr. 2004, nr 7-8, poz. 31; wyrok SA w Katowicach z 8 lutego 2001 r., II Aka 18/01, OSA 2002, z. 4, poz. 32; P. Palka, glosa do wyroku SA w Katowicach z 8 lutego 2001 r., II Aka 18/01, Prok. i Pr. 2003, nr 3, s. 112 i n.).

Zachowanie się sprawcy w przypadku przestępstwa rozboju typu kwalifikowanego opisanego w art. 280 § 2 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia przy zastosowaniu jednego z enumeratywnie wyliczonych w tym przepisie sposobów działania, przybierających postać: posługiwania się przez sprawcę bronią palną, posługiwania się nożem, posługiwania się innym, podobnie niebezpiecznym przedmiotem, posługiwania się środkiem obezwładniającym albo działaniu sprawcy w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub działaniu sprawcy wspólnie z inną osobą, która posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, środkiem obezwładniającym lub działa w sposób bezpośrednio zagrażający życiu.

Użyte w art. 280 § 2 k.k. określenie „posługuje się” interpretowane jest w literaturze i orzecznictwie szeroko (por. A. Zoll (red.), Kodeks karny – Część szczególna – Komentarz, t. III, Zakamycze 2006 s. 138-139). W szczególności obejmuje ono wszelkie formy manipulowania wskazanymi w przepisie środkami, przykładowo celowe okazywanie broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu czy przystawiania do ciała ofiary w celu wzbudzenia w ofierze obawy ich użycia (por. wyrok SN z dnia 29 września 1971 r., IV KR 186/71, OSNPG 1972, z. 1, poz. 12; wyrok SN z dnia 18 grudnia 1972 r., I KR 269/72, GS 1973, nr 11, s. 2; wyrok SN z dnia 18 kwietnia 1984 r., II KR 73/84, OSNKW 1984, z. 9-10, poz. 91; wyrok SN z dnia 12 listopada 1985 r., IV KR 274/85, OSNKW 1986, z. 9-10, poz. 78; wyrok SA w Lublinie z dnia 14 października 2004r., II Aka 182/04, Prok. i Pr. 2005, nr 7-8, poz. 28). Zgodnie z wyrokiem z dnia 12 listopada 1985 r. Sądu Najwyższego IV KR 274/85 „Przez użycie ... czasownika "posługuje się" rozumieć należy takie celowe demonstrowanie niebezpiecznego narzędzia: okazywanie go napadniętemu czy dotykanie go nim, by wzbudzić u niego przeświadczenie o realnym niebezpieczeństwie grożącym mu ze strony sprawcy napaści dysponującego tym przedmiotem i doprowadzić go do stanu bezbronności. Dalej używaniem jest faktyczne zastosowanie przedmiotu (np. zadanie nim ciosu), natomiast "posługiwaniem się" może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem (zademonstrowanie gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu w celu pokonania oporu pokrzywdzonego; wyr. SN z 30 IX 1975 r. VI KR 33/75, OSNKW 1976, nr 1, poz. 3 z głosa T. Bojarskiego, PiP 1977, nr 1 oraz wyr. SN z 9 XII 2002 r., II KKN 373/00, LEX, nr 56921).

Oczywistym było również, że podczas rozboju K. S. „posługiwał się nożem” i czynił to w ten sposób, że trzymał go w prawej ręce, kierując go w stronę pokrzywdzonej, grożąc jego natychmiastowym użyciem, a jednocześnie oskarżony P. F. krzychał „dawaj kurwa kasę”. Wynika to jednoznacznie z zeznań pokrzywdzonej A. K. (1) i nagrania monitoringu. Celem tego działania oskarżonego i K. S. był zabór pieniędzy z kasy sklepu. Takie celowe demonstrowanie noża przez K. S., okazywanie go napadniętemu, kierowanie go w stronę A. K. (1) przy uwzględnieniu wielkości tego noża miało za zadanie wzbudzić u pokrzywdzonej przeświadczenie o realnym niebezpieczeństwie grożącym jej ze strony sprawcy napaści dysponującego tym przedmiotem i to zadanie zostało osiągnięte, gdyż A. K. (1) była przerażona. Prosiła by nic jej nie robili bo ma 2 dzieci, obawiała się że sprawcy mogą ją skrzywdzić a nawet zabić.

Równocześnie prawidłowe jest zakwalifikowanie zachowań podjętych przez oskarżonego i K. S. za pomocą konstrukcji współsprawstwa. Jak bowiem słusznie podnosi się w doktrynie dla przyjęcia współsprawstwa nie jest koniecznym, by każdy współsprawca brał udział w podejmowaniu tzw. czynności czasownikowej, a wystarcza obiektywne współdziałanie w samym wykonaniu w ramach podziału ról uprzednio uzgodnionego, jeżeli każdy ze współsprawców obejmował swym zamiarem cały zespół przedmiotowych znamion przestępnego przedsięwzięcia (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2005 r., III KK 208/2004, OSNKW 2005/7-8/652; K. Mioduski w pracy zbiorowej: Kodeks Karny - Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1987, tom I, str. 74, tezy 6 i 7 do art.16 d.k.k.). O działaniu wspólnym mówimy nie tylko wtedy, gdy każda ze współdziałających osób realizuje część znamion składających się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnionego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu. Z wyjaśnień K. S. jednoznacznie wynika, że to oskarżony nakłonił go wcześniej do tego rozboju, wskazał sklep i podział ról, a następnie przekazał nieletniemu nóż. Następnie zgodnie z ustalonymi rolami to K. S. posługiwał się nożem a oskarżony P. F. żądał wydania pieniędzy i pilnował drzwi czy nikt nie wchodzi do sklepu. Następnie razem uciekli, podzielili się pieniędzmi, choć zasadniczo pieniądze te trafiły od P. F..

Przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. popełnił on działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Poczynione w toku postępowania ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku, że oskarżony chciał w rozumieniu art. 9 § 1 k.k. dopuścić się zarzucanego mu przestępstwa, przy czym jego działanie ukierunkowane było na zabór pieniędzy z kasy sklepu czyli w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Całe przestępstwo zostało wcześniej zaplanowane przez oskarżonego, poczekali aż się ściemni, oraz od razu uciekli a następnii odjechali pociągiem z miejsca zdarzenia.

Czyn oskarżonego był zawiniony. Oskarżony ze względu na wiek i poczytalność jest zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w toku postępowania nie ujawniono żadnych okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie mu winy.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego P. F. za udowodnione Sąd Okręgowy przystąpił do procesu wymiaru kary.

Wymierzając karę oskarżonemu P. F. Sąd Okręgowy miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., a mianowicie dyrektywę dostosowania wymiaru kary do stopnia winy – w tym wypadku umyślnego działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim, dyrektywę społecznej szkodliwości czynu, która w niniejszej sprawie jest znaczna z uwagi na rodzaj i charakter naruszonego dobra – życie i zdrowie ludzkie oraz mienie, wymierzona oskarżonemu kara ma go wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego i zapobiec popełnieniu podobnych czynów w przyszłości, a wreszcie dyrektywę prewencji ogólnej – z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość przestępstw z art. 280§2 kk konieczne jest uświadomienie, iż takie zachowania jak oskarżonego są nieopłacalne i spotykają się z nieuchronną karą. Wymierzając karę sąd wziął także pod uwagę właściwości i warunki osobiste sprawcy.

Rozważając w świetle dyrektyw art. 53 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. kwestie wymiaru kary oskarżonemu P. F. za przypisane mu przestępstwo Sąd jako okoliczności obciążające potraktował:

- uprzednią karalność oskarżonego za umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwo przeciwko mieniu tj. usiłowanie kradzieży z włamaniem, fakt, że przestępstwa tego dopuścił się krótko po upływie okresu próby w sprawie II K 27/15 (k. 115),
- wysoki stopień demoralizacji oskarżonego i lekceważenie przez niego przepisów prawa. Oskarżony pomimo tego że przebywał w zakładzie poprawczym i był karany karnie popełnił kolejne przestępstwo i to zbrodnię. Nadto oskarżony potrafił w 2017r. wydawać po ok. 1000 zł miesięcznie na anaboliki - sterydy w, na nandrolon, testosteron a nie uiścił kwoty 100 zł na rzecz pokrzywdzonego w sprawie II K 27/15,
- wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu,
- działanie wspólnie i w porozumieniu z nieletnim,
- fakt, iż to on był inicjatorem tego przestępstwa, on to zaplanował, to on nakłonił do niego nieletniego K. S., to on przekazał nieletniemu nóż i to duży kuchenny nóż, to oskarżony również wziął większość pieniędzy z rozboju,
- fakt, że oskarżony dopuścił się tego przestępstwa wobec osoby którą znał,
- trauma jaką doznała pokrzywdzona A. K. (1), która długo nie mogła dojść do siebie.

Jako okoliczności łagodzące sąd uznał:

- częściowe przyznanie się do winy i złożenie wyjaśnień przez oskarżonego, choć przyznania się tego nie można przeceniać, bo przecież został rozpoznany przez pokrzywdzoną A. K. (1), a przebieg rozboju jest utrwalony na nagraniu z monitoringu,
- przeproszenie pokrzywdzonej i wyrażony żal

- młody wiek oskarżonego – oskarżony nie jest wprawdzie sprawcą młodocianym , ale urodził się (...), gdyż w chwili czynu miał ukończone 21 lat, ale miał je ukończone zaledwie 3 miesiące wcześniej,

Sąd miał na uwadze również właściwości i warunki osobiste sprawcy, w szczególności, trudną sytuację rodzinną oskarżonego, nie żyją jego rodzice ani rodzeństwo, w czasie pobytu w areszcie urodziło mu się dziecko, którego jeszcze nie widział. Sąd uwzględnił również okoliczności wskazane w opinii sądowno – psychiatrycznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu, za przypisane mu przestępstwo z art. z art. 280§2 kk karę **5 lat pozbawienia wolności**.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa, należyte uwzględnia wskazane powyżej okoliczności łagodzące i obciążające i jako taka nie może być uznane za rażąco niewspółmiernie surową czy łagodną.

Wymierzona kara, zdaniem Sądu, stanowi sprawiedliwą społeczną odpłatę za bezprawie, którego dopuścił się oskarżony i jest niezbędna dla osiągnięcia wobec niego celów wychowawczych zakładanych przez ustawodawcę; kara ta powinna przede wszystkim po raz kolejny w dotkliwy sposób uświadomić oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw i tym samym skutecznie powstrzymać go od ponownego wejścia w konflikt z porządkiem prawnym. Nadto kara ta jest niezbędna dla osiągnięcia celów prewencji generalnej, rozumianej jako nakaz umacniania w opinii społecznej poczucia, że każde naruszenie porządku prawnego spotyka się z adekwatną i zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.

W ocenie sądu wnioskowana przez prokuratora dla oskarżonego kara 7 lat pozbawienia wolności jest karą zbyt surową i nie uwzględnia okoliczności łagodzących wobec oskarżonego wskazanych powyżej.

Na podstawie art. 63 § 1 kk sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. okres od dnia 8.02.2018r. godz. 23:13.

Na podstawie art. 46 § 1 kk sąd orzekł wobec oskarżonego P. F. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. J. (1) kwoty 575,03 zł. Wniosek o orzeczenie takiego obowiązku złożył prokurator w mowie końcowej. Sąd miał przy tym na uwadze dobro pokrzywdzonej, które to dobro ustawodawca nakazuje uwzględniać wymieniając wśród podstawowych celów procesu karnego (art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k.). Z uwagi zaś na to, iż obowiązek z art. 46 § 1 k.k. jest środkiem kompensacyjnym, a zgodnie z art. 196 § 1 k.k.w., po uprawomocnieniu wyrok w tym zakresie stanowi tytuł egzekucyjny, zbędne było wyznaczanie oskarżonemu terminu wywiązania się z wykonania tego obowiązku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 27 września 2000r., II AKa 180/00, OSA 2001/11/82). Jako szkodę sąd uznał kwotę zabranych pieniędzy pomniejszoną o kwotę pieniędzy podlegającą zwrotowi pokrzywdzonej jako dowód rzeczowy tj. 764,90 zł - 7,29 zł - 182,58 zł = 575,03 zł.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk sąd zwrócił uprawnionemu tj. pokrzywdzonej A. J. (1) dowody rzeczowe w postaci zabezpieczonych pieniędzy w kwotach 7,29 zł oraz 182,58 zł przechowywanych na kontach sum depozytowych. Pieniądze te zostały zabezpieczone podczas zatrzymania przy K. S. (1) oraz oskarżonym, pochodziły z kradzieży na szkodę pokrzywdzonej podlegały zatem zwrotowi na jej rzecz.

Na podstawie art. 44§ 2 kk w zw. z art. 195 kkw sąd orzekł przepadek poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci noża kuchennego, albowiem służył do popełnienia przestępstwa.

Na podstawie § 4 ust 1, 2, 3 , § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016, poz. 1714) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. W. kwotę 1.180,80 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu. Podstawę do wyliczenia przedmiotowych kosztów stanowiła stawka minimalna. Wysokość wynagrodzenia uwzględnia zarówno

charakter sprawy jak też wkład pracy adwokata. Obrońca brali udział w 4 terminach rozprawy, zatem wyliczenie ich wynagrodzenia to $600 \text{ zł} + 3 * 120 \text{ zł} = 960 \text{ zł}$, powiększony o 23%vat= 1.180,80 zł.

Na podstawie art. 624 §1 kpk sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia go od opłaty uznając, że przekracza to jego możliwości zarobkowe i fakt że oskarżony w najbliższym okresie będzie odbywać bezwzględną karę pozbawienia wolności.

SSO Mariola Skiers

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - prokuratorowi
3. przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub z apelacją

P., 14.09.2018 r.

SSO Mariola Skiers